

[Poul Møller.]

tænkkelige i dette ting. Ganske vist er den højtærede statsminister også både matematiker og statistiker o. s. v., og derfor kunne han selvfølgelig regne ud, hvilken spids vinkel man kunne basere en fortsat trekant på. Men jeg håber altså ikke, at det er en trekant. Jeg håber, at det er en tokant — men det udtryk kan jeg vel ikke bruge, for det er jo nærmest et restaurationsudtryk — og jeg håber, at denne regering vil lytte til andre og ikke som den forrige mene, at den kan klare det hele selv.

Den højtærede statsminister udtrykte i sin korte regeringserklæring håbet om, at det måtte lykkes at etablere et bredt samarbejde om regeringens forslag. Jeg tror, det havde været rigtigere, om han samtidig havde givet udtryk for regeringens vilje til at forhandle i samme ånd om de forslag, de to store oppositionspartier fremsætter. Det havde ligesom i højere grad kaldt på den gode vilje og fordragelighed.

Lad mig afrunde disse bemærkninger med at understrege, at efter valgopgøret møder vi med god vilje til sagligt og lidenskabsløst at behandle de opgaver, vi bør tage stilling til.

Vi er henvist til oppositionsbænken; men vi vil derfra udøve den størst mulige indflydelse for vore tanker. Det er oppositionens pligt at være regeringens og administrationens årvågne kritikere, og det vil vi være. Vi vil derved forhindre, at magt fører til magtmisbrug. Vi vil tillige anse det for oppositionens pligt at deltage i forhandlinger om foranstaltninger, som også vi mener er nødvendige. Men vi vil ikke tage imod diktat, og vi vil ikke på nogen måde række hånd til en lovgivning, som skal fremme statens magt på borgernes bekostning. I det omfang vore synspunkter respekteres, vil der være mulighed for forhandlingsresultater. I det omfang man modarbejder eller tilsidesætter det, vi mener vil være til gavn for vort folk, vil vi ved positive forslag og ved en konkret udformet politik vise, hvor vi står. Og vi vil da håbe på, at

om disse forslag ikke vinder flertal her, så vil de påkalde befolkningens interesse.

Således opfatter det konservative folkeparti oppositionens pligter, og således vil vi handle.

Baunsgaard: Folketingsvalget den 15. november gav et resultat, som jeg formoder herinde har voldt overraskelser for såvel tabere som vindere. Nu kan man jo længe og dybsindigt forsøge at finde årsager til, at valgets resultat blev netop, som det blev. Et sådant forsøg på at opklare valgets mysterium vil formentlig blive gjort af mange. Det vigtigste resultat forekommer dog mig at være vælgernes klare nej til økonomiske letsindigheder og dermed det klare nederlag for den såkaldte VK-plan.

Selv om det ærede medlem hr. Erik Eriksen bravt søger at skjule det, vil han dog næppe ret længe kunne skjule for sig selv, at valget yderligere for ham indeholdt en belæring om fejl og farer ved overdreven brug af den politiske partitaktik. Han og venstre med hele partiets store presse erklærede nok, at socialismen var den egentlige modstander, men man koncentrerede sig udelukkende om at angribe de to ikke-socialistiske regeringspartier. Og hvad måtte det ærede medlem hr. Erik Eriksen så konstatere? Jo, han kunne nok ødelægge retsforbundet, og han kunne svække det radikale venstre, men han måtte samtidig konstatere, at efter valget var han længere fra sit mål, flertallet, end nogen sinde.

Den konservative partiformand, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, måtte gøre samme bitre erfaring. Al hans tale om at flytte 100 000 stemmer og vinde flertal er ikke anvendelig mere. Der blev flyttet stemmer; men på trods af, at ikke mindre end 24 mandater blev flyttet denne gang, måtte de to partier se deres samlede mandattal reduceret.

Man skulle tro, at dette nederlag havde belært de to partier tilstrækkeligt om fejlen ved den anvendte taktik. Endnu vil man tilsyneladende ikke drage konsekvensen,